

Agnieszka KRASUCKA*

RODZICE CZY PAŃSTWO – KTO PEŁNI WIĘKSZĄ ROLĘ W PROCESIE WYCHOWANIA?

Streszczenie

Na świecie coraz częściej państwa oraz instytucje państwowe przejmują rolę głównego wychowawcy dziecka. Wobec powyższego faktu, celem artykułu jest zaakcentowanie problematyki zagrożeń ideologizacji dzieci. Uczynione to będzie na przykładzie wybranych losowo państw: Hiszpanii, Niemczech i Stanów Zjednoczonych. Rodzice, zgodnie z nauką Kościoła Katolickiego, są pierwszymi i głównymi wychowawcami dziecka. Państwo nie powinno pozbawiać rodziny tych zadań, które może ona spełniać sama. Władze cywilne są także zobowiązane wspierać rodzinę i zapewniać jej niezbędną pomoc. Niestety w wielu państwach dzisiejszego świata ta zasada nie jest przestrzegana, szczególnie na terenie szkolnictwa. Promowana jest permissywna edukacja seksualna, ideologia gender i LGBT. Ucząc się na błędach wymienionych powyżej krajów, Polska nie powinna dopuścić do tego, by państwo miało większą władzę wychowawczą niż rodzice.

Słowa kluczowe: wychowanie, zasada pomocniczości, edukacja seksualna, ideologizacja, homeschooling, gender, LGBT

Wstęp

Na świecie coraz częściej państwa oraz instytucje państwowe przejmują rolę głównego wychowawcy dziecka. Wobec powyższego faktu, celem niniejszego artykułu jest zaakcentowanie problematyki zagrożeń ideologizacji dzieci. Pytaniem

* Mgr Agnieszka Krasucka, Wydział Teologiczny KUL (nauki o rodzinie), absolwentka UM w Lublinie, e-mail: gusia.krasucka@gmail.com. ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-7923-4034>.

jest, jakie ewentualne działania powinni podejmować rodzice, by dalej mogli być głównymi wychowawcami dziecka – zgodnie licznymi konwencjami praw dziecka i rodzica. Uczynione to będzie na przykładzie wybranych losowo państw: Hiszpanii, Niemczech i Stanów Zjednoczonych. Nauka Kościoła katolickiego stanowi, że rodzina jest pierwszą naturalną społecznością, która ma własne prawa i jest postawiona w centrum życia społecznego¹. „Rodzice, ponieważ dali życie dzieciom, w najwyższym stopniu są obowiązani do wychowania potomstwa i dlatego muszą być uznani za pierwszych i głównych jego wychowawców”². Wynika z tego, że jedną z najważniejszych kwestii, odnoszących się do tematu roli państwa i rodziny w procesie wychowania to zasada pomocniczości³. Jest to zasada, która została mocna zaakcentowana w 1931 r. w encyklice *Quadragesimo anno* Piusa XI, wtedy, kiedy rozprzestrzeniały się takie ruchy jak: komunizm, faszyzm czy nacjonalizm⁴. Zasada ta głosi, że państwo nie powinno pozbawiać rodziny tych zadań, które może ona spełniać sama. Władze cywilne są także zobowiązane wspierać rodzinę i zapewniać jej niezbędną pomoc⁵. Niestety w wielu państwach dzisiejszego świata ta zasada nie jest przestrzegana, szczególnie na terenie szkolnictwa.

1. Hiszpania

W Hiszpanii obecnie rządzi Hiszpańska Socjalistyczna Partia Robotnicza (Partido Socialista Obrero Español – PSOE). W kwietniu br. wprowadziła przymusową edukację seksualną (seksualizację) dzieci w szkołach, zakaz leczenia homoseksualizmu oraz penalizację osób (tj. rodziców) odwołujących się do nauki Kościoła katolickiego w tym względzie, tzn. tych którzy uważają i wyrażają publicznie poglądy, że autentyczne małżeństwo to związek kobiety i mężczyzny.

¹ P. Bortkiewicz, *Dobro rodziny kryterium zasady pomocniczości*, „Teologia i Moralność” 11 (2012), s. 25.

² Sobór Watykański II, *Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim Gravissimum educationis*, n. 3 (28.10.1965).

³ Pius XI, *Quadragesimo anno*, n. 80 (15.05.1931): „Jak jednostkom ludzkim nie wolno odejmować i przekazywać społeczności tego, co jednostki te z własnej inicjatywy i własną mogą wytworzyć pracą, tak samo jest naruszeniem sprawiedliwość, gdy się to, co mniejsze i niższe społeczności wykonać i dokonać mogą, przydzielić większym i wyższym władzom społecznym; poza tym wyrządza to szkodę wielką i podrywa porządek społeczny. Wszelka czynność społeczna bowiem powinna w pojęciu i istocie swojej wspomagać członki ciała społecznego, nigdy zaś ich nie rozbijać, ani nie wchłaniać “

⁴ P. Bortkiewicz, *Dobro rodziny kryterium...*, art. cyt., s. 19.

⁵ Tamże, s. 25.

W tym miejscu warto przypomnieć niektóre z obecnych standardów edukacji seksualnej WHO do których program edukacji w Hiszpanii odnosi się bardzo pozytywnie. Według nich: nauczyciel powinien między innymi przekazać dziecku w wieku od 0-4 lat informacje o „masturbacji w okresie wczesnego dzieciństwa”. Dzieciom od 6-9 lat przedstawia się różne metody antykoncepcji, pojęcie „seksu/współżycia (za zgodą obu osób)”, mówi się o „seksualnych prawach dzieci”. Dzieciom w wieku od 9-12 lat wpaja się „wiedzę” dotyczącą przyjemności, masturbacji, orgazmu”, „przyjaźni i miłości wobec osób tej samej płci”, „różnic pomiędzy tożsamością płciową i płcią biologiczną” (gender). W grupie wiekowej od 12-15 lat „pomaga się dziecku rozwijać krytyczne podejście do norm kulturowych / religijnych w odniesieniu do ciąży, rodzicielstwa itp.”.

Młodzieży powyżej 15 roku życia przekazuje się informacje na temat „seksu powiązanego z wymianą dóbr ekonomicznych (prostytycja, a także seks w zamian za prezenty, posiłki, wspólne wyjścia)”⁶. Minister edukacji Isabel Celaá, po inicjatywach konserwatywnej partii VOX, aby pozostawić rodzicom możliwość odmowy uczestniczenia ich dziecka w edukacji seksualnej, oświadczyła: „nie możemy w żaden sposób myśleć, że dzieci należą do rodziców”⁷. Również minister do spraw równości płci Irene Montero dopowiedziała: „Dzieci maczystowskich ojców i matek mają takie samo prawo, jak reszta dzieci do edukacji w zakresie wolności, feminizmu i równości (...) muszą wiedzieć, że mogą kochać, kogo chcą, jak chcą i kiedy chcą, ponieważ edukacja w duchu równości jest jednym z filarów demokracji i tego rządu”⁸. Ponadto w przynajmniej w czterech regionach Hiszpanii, w prawie jest zapis, który każe ścigać osoby lub instytucje, oferujące terapie dla zgłaszających się osób homoseksualnych, które chcą zmienić swoje życie (kary wynoszą od 20 do 120 tys. Euro).

Juan Carlos Corvera, prezes sieci szkół stowarzyszonych wokół Fundacji Rodzin Chrześcijańskich „Educatio Servanda”, skomentował to w ten sposób: „Ustawodawstwo przyznało swobodny dostęp kolektywu LGBT do szkół, aby mogli oni prowadzić rozmowy promujące praktyki homoseksualne. Mogą też opracowywać programy nauczania w zakresie przedmiotu „gender”. Zachęcają nieletnich uczniów do denuncjowania rodziców, jeśli ci popełniają przestępstwa homofobiczne a nawet oferują nieodwracalne leczenie hormonalne i to bez wiedzy rodziców lub przy ich zdecydowanym sprzeciwie. Oczywiście rodzice, opiekunowie lub

⁶ *Standardy Edukacji Seksualnej*, WHO, Federalne Biuro ds. Edukacji Zdrowotnej w Kolonii (BZgA), 2013.

⁷ <https://dorzeczy.pl/swiat/143600/dzieci-nie-naleza-juz-do-rodzicow-czyli-hiszpania-podpanowaniem-ideologow-z-lgbt.html> [dostęp 7.05.2021]

⁸ Tamże.

ośrodki, które sprzeciwiają się takiej działalności kolektywu LGBT lub krytykują ideologię gender publicznie lub prywatnie mogą podlegać sankcjom i grzywnie w wysokości od 200 do 45 000 euro tak jak to było w przypadku kary nałożonej na Carlosa Martíneza, dyrektora szkoły Jana Pawła II za krytykowanie ideologii gender w okólniku skierowanym do rodziców⁹.

Wobec faktu takiego programu edukacyjnego można powiedzieć, że jest to system manipulacyjny (socjotechnika). Dlaczego? Otóż np. Wincenty Okoń w książce pt. *Rzecz o edukacji nauczycieli wyodrębnia* następujące funkcje szkoły: przygotowanie do życia w społeczeństwie, życia indywidualnego, uczestnictwa w kulturze, życia w środowisku oraz przygotowanie do pracy zawodowej. Twierdzi w tym kontekście, że umysł dziecka jest bardzo plastyczny. Kiedy wpojone zostaną mu treści ideologii LGBT, później, gdy dorośnie, będzie chętnie głosowało na partię, która je wychowała¹⁰. Czy o to właśnie w tych programach edukacyjnych chodzi? Pytanie wydaje się być retoryczne. Bowiem w wielu wypowiedziach polityków lewicowych, przewija się właśnie takie przekonanie i troska o realizację niniejszych celów oraz założeń¹¹.

2. Niemcy

W Niemczech pomimo, że w art. 6 Konstytucji jest zapis, że „troska o dzieci i ich wychowanie są naturalnymi prawami rodziców i ich pierwszorzędnym obowiązkiem“, bawarski Sąd Administracyjny orzekł w 1986 r., że prawo to jest ograniczone przez powszechny obowiązek szkolny¹². Co to w praktyce oznacza?

W Niemczech edukacja seksualna jest obowiązkowa dla wszystkich dzieci od lat 70-tych. Początkowo pojawił się mocny opór, również Kościoła, jednak nie udało

⁹ Tamże.

¹⁰ W. Okoń, *Rzecz o edukacji nauczycieli*, Warszawa 1991, s. 17-22.

¹¹ M. Dziewiecki, *Ideologia gender: radykalne zagrożenie*, „Zeszyty Formacji Katechetów. Wzrastanie w Wierze” 3/1 (2014), s. 12-14; tamże, s.12: „Aktywiści ideologii gender – z pomocą polityków, mediów, uniwersytetów i instytucji państwowych – promują taki sposób życia, który oddala człowieka od samego siebie, a także od miłości, małżeństwa i rodziny. Ideologia gender to taka fikcja, która jest najbardziej sprzeczna z rzeczywistością, spośród wszystkich fikcji, jakie w dotychczasowej historii wymyślili ludzie przewrotni. Fikcja ta opiera się na trzech założeniach. Założenie pierwsze: ciało i jego biochemiczne uwarunkowania nie określają płci człowieka, gdyż ta jest wyłącznie wytworem kultury, podobnie jak wytworem kultury są malowidła, rzeźby czy dzieła architektury”.

¹² G. Kuby, *Dzieci jako eksperyment seksualny. Obowiązkowa edukacja seksualna w szkołach pewną drogą do zniszczenia rodziny i chrześcijaństwa*, w: *Dyktatura Gender*, wyd. Biały Kruk, Kraków 2014, s. 30.

się wygrać tej walki. Rodzicom zostało odebrane prawo do edukacji domowej (*homeschooling*). Ci, którzy próbowali chronić swoje dzieci przed seksualizacją, byli wielokrotnie karani grzywną lub też pozbawiano ich prawa do opieki nad dziećmi¹³, bądź też aresztowano¹⁴. Inną głośną sprawą, która poruszyła niedawno nasz kraj, było odebranie polskich dzieci matce przez niemieckie Jugendamt i przekazanie ich rodzinie muzułmańskiej¹⁵.

Zgodnie z Konwencją o prawach dziecka z 1989 r., jedno z najważniejszych praw dziecka to prawo dziecka do zachowania tożsamości, w tym obywatelstwa, nazwiska, stosunków rodzinnych (art. 8) oraz w sytuacji umieszczenia dziecka w rodzinie zastępczej, prawo do zachowania jego tożsamości etnicznej, religijnej, kulturowej i językowej (art. 20)¹⁶. W tych dwóch przypadkach jasno widać, że państwo idąc po linii ideologicznej (partyjnej), tych opcji politycznych, które obecnie są u władzy, odbiera prawa rodzicom, które powinny być niezbywalne, tak jak prawo do wychowywania własnych dzieci zgodnie ze swoimi poglądami religijnymi, moralnymi, etycznymi itp.

3. Stany Zjednoczone

W Stanach Zjednoczonych sytuacja wygląda nieco inaczej. Rodzice mają prawo do edukacji domowej (*homeschooling*), z czego coraz częściej korzystają, z różnych powodów, lecz m.in. dlatego by móc wychować dzieci zgodnie ze swoją wiarą czy poglądami. Ruch *homeschoolingu* zapoczątkowany został w 1970 roku. Między innymi powodem była sekularyzacja szkoły oraz to, że rodzicom nie podobały się treści przekazywane w podręcznikach szkolnych. W 1962 r. i 1963 r. Sąd Najwyższy Stanów Zjednoczonych zakazał zorganizowanej modlitwy w szkole oraz czytania Biblii, sponsorowanego przez szkołę. Dlatego wiele rodzin chrześcijańskich zaczęło przenosić swoje dzieci do prywatnych szkół chrześcijańskich, jednak nie wszystkie było na to stać. Wiele też kobiet skończyło studia wyższe, dlatego mogły pozwolić sobie na nauczanie dzieci w domu¹⁷. Od 1999 roku ilość

¹³ Tamże.

¹⁴ J. Szczerbińska, *Dyktatura Gender*, <https://www.niedziela.pl/arttykul/110637/nd/Dyktatura-gender> [dostęp 12.03.2021].

¹⁵ <https://wiadomosci.radiozet.pl/Swiat/Niemcy.-Jugendamt-odebral-Polce-dwoje-dzieci-i-oddal-podopieke-musulmanom> [dostęp 7.05.2021].

¹⁶ <http://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19911200526/O/D19910526.pdf> (dostęp 7.05.2021)

¹⁷ M. Gaither, *Homeschooling in the USA*, „Past, present and future. Theory and Research in Education” 7/3 (2009), s. 331–346.

dzieci uczących się w domu wzrosła z 850 tys. do 3,3 miliona w 2016 roku¹⁸. Głównymi motywacjami rodziców do uczenia w domu w ankiecie z 2011-2012 były: wychowanie religijne i moralne (64%), zaniepokojenie co do środowiska szkolnego (77%), niezadowolenie z nauczania w innych szkołach (91%), nietradycyjne podejście do edukacji dziecka (44%), dzieci miały specjalne potrzeby (16%) oraz inne fizyczne lub umysłowe problemy (15%) i inne powody (37%)¹⁹.

Do wzrostu *homeschoolingu* przyczyniła się również obowiązkowa edukacja seksualna w połowie stanów. W 22 stanach obligatoryjna jest edukacja seksualna oraz przekazywanie informacji na temat HIV w szkołach, w 12 stanach szkoły uczą tylko o wirusie HIV, a w pozostałych 12 nie ma lekcji edukacji seksualnej²⁰. Trzeba dodać, że w większości stanów podkreśla się abstynencję jako najlepszą formę zapobiegania nastoletniej ciąży²¹. Państwo to nauczyło się na własnych błędach, z początku promowano edukację seksualną, zachęcającą do tzw. „bezpiecznego seksu”, jednakże spowodowało to duży wzrost ciąż nieletnich, dlatego zaczęto się z tego wycofywać. Jednakże takie organizacje jak *Planned Parenthood* propagują edukację seksualną promującą antykoncepcję czy aborcję. Na szczęście rodzice mają jeszcze prawo zabrania dzieci ze szkoły²².

Zakończenie

Patrząc na przytoczone fakty z programów szkolnych, co do edukacji seksualnej dzieci, w takich krajach jak Hiszpania, Niemcy oraz Stany Zjednoczone, można wyciągnąć ważną lekcję światopoglądową. Chodzi o troskę o dobro psychiczne i moralne dziecka, które ma prawo do tego, aby być edukowane w zakresie tożsamości osobowej (seksualnej) zgodnie z światopoglądem i wiarą jego rodziców. Chodzi o to, że to oni najlepiej wiedzą, co dziecku należy się jako dobro. Taka praktyka przez lata stosowana przynosiła jak najlepsze owoce, jeśli chodzi o szczęśliwe układanie życia przez nowe pokolenia. Pytanie, jakie należy postawić w tej kwestii jest następujące: w jakim celu zmienia się zasady i prawa edukacyjne dzieci i rodziców w danych krajach, ale i w wielu innych? Uznanie, iż homoseksualizm jest naczelnym dobrem dziecka, równorzędnym z heteroseksualizmem i związaną z tym prokreacją, forsowane przez agendy polityczne, które mają dziś władzę, jest

¹⁸ Tamże.

¹⁹ Tamże.

²⁰ https://nces.ed.gov/programs/digest/d19/tables/dt19_206.10.asp [dostęp 21.05.2021].

²¹ <https://www2.ed.gov/about/offices/list/oii/nonpublic/statistics.html#homeschl> [dostęp 7.05.2021].

²² Tamże.

przecież forsowaniem praw politycznych. Osobowe prawa (wynikające z praw naturalnych, o których stanowi Magisterium Kościoła), stanowione są nie na poglądach politycznych tej czy innej partii, ale na prawdzie o człowieku. Chodzi o to, że jest to prawda uniwersalna (potwierdzona naukowo), także potwierdzona Bożym objawieniem (teologia jest też nauką); i o nią upominają się środowiska chrześcijańskie. Jest to więc (z ich strony) obiektywna troska o dobro dziecka, w odróżnieniu od troski politycznej, zainteresowanej (interese politycznym).

Dziś w Polsce środowiska LGBT wraz z różnymi partiami politycznymi próbują forsować to, co widzimy na Zachodzie. Bardzo wiele młodych ludzi zostało oszukanych przez tę ideologię, głoszącą hasła o „wolności” i „równości”. Wiele też młodzieży deklarującej się jako osoby wierzące uczestniczyło w tzw. Strajku Kobiet i czarnych marszach. To bardzo ważne by w naszym narodzie nie dopuścić do tego, by państwo miało większą władzę wychowywania dzieci niżli rodzice, by dzieci w szkole i w mediach były demoralizowane i seksualizowane. Widzimy też jak wielka walka się toczy z tymi, którzy podnoszą głos sprzeciwu. Ostatnio jedna z uczennic katolickiego liceum w Białymstoku została wyrzucona ze szkoły za uczestnictwo w „strajku kobiet”. Zachowanie to było niezgodne ze statutem szkoły, więc uczennica poniosła konsekwencje swoich działań. Lewicowe media uważają to za złamanie praw człowieka. Można na ich plakatach zauważyć napis: „Nasza działaczka usunięta ze szkoły za poglądy i protesty”²³. Ci co atakują stają w pozycji ofiar. Mniejszość zaczyna wyznaczać prawa dla większości. To tylko jeden z przykładów socjotechniki stosowanej przez środowiska lewicowe, gdy mamy na myśli obecną walkę o młode pokolenie, tzn. o ich etyczne i społeczne wychowanie²⁴.

Bibliografia

- Bortkiewicz P., *Dobro rodziny kryterium zasady pomocniczości*, „Teologia i Moralność” 11 (2012), s. 25-32.
- Dziewiecki M., *Ideologia gender: radykalne zagrożenie*, „Zeszyty Formacji Katechetów. Wzrastanie w wierze”, 3/1 (2014), s. 12-14.
- Gaither M., *Homeschooling in the USA*, „Past, present and future. Theory and Research in Education”, 7/3 (2009), 331–346.

²³ Uczennica wyrzucona ze szkoły za udział w Strajku Kobiet? Internauci: „Zasady są jasne dla wszystkich”; „Prywatne liceum, prywatne zasady”, <https://wpolityce.pl/spoleczenstwo/549720-uczennica-wyrzucona-ze-szkoly-za-udzial-w-strajku> [dostęp 12.02.2021].

²⁴ Tamże.

- <http://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19911200526/O/D19910526.pdf> [dostęp 7.05.2021].
- <https://dorzeczy.pl/swiat/143600/dzieci-nie-naleza-juz-do-rodzicow-czyli-hiszpania-pod-panowaniem-ideologow-z-lgbt.html> [dostęp 7.05.2021].
- https://nces.ed.gov/programs/digest/d19/tables/dt19_206.10.asp [dostęp 21.05.2021].
- <https://wiadomosci.radiozet.pl/Swiat/Niemcy.-Jugendamt-odebral-Polce-dwoje-dzieci-i-oddal-podopieke-musulmanom> [dostęp 7.05.2021].
- <https://www2.ed.gov/about/offices/list/oii/nonpublic/statistics.html#homeschl> [dostęp 7.05.2021].
- Kuby G., *Dzieci jako eksperyment seksualny. Obowiązkowa edukacja seksualna w szkołach pewną drogą do zniszczenia rodziny i chrześcijaństwa*, w: Dyktatura Gender wyd. Biały Kruk, Kraków 2014.
- Łuczka K., *Zasada pomocniczości jako fundament nowoczesnego państwa*, „Resovia Sacra. Studia Teologiczno-Filozoficzne Diecezji Rzeszowskiej”, 13 (2006), s. 311-321.
- Okoń W., *Rzecz o edukacji nauczycieli*, Warszawa 1991, s. 17-22.
- Pius XI, *Quadragesimo anno* (15.05.1931).
- Sobór Watykański II, *Deklaracja o wychowaniu chrześcijańskim Gravissimum educationis* (28.10.1965).
- Standardy Edukacji Seksualnej*, WHO, w: Federalne Biuro ds. Edukacji Zdrowotnej w Kolonii (BZgA), Kolonia 2013.
- Szczerbińska. J., *Dyktatura Gender*, <https://www.niedziela.pl/artukul/110637/nd/Dyktatura-gender> [dostęp 12.03.2021].
- Trojanowska P., *Seksualizacja dzieci i młodzieży – przyczyny, przejawy, konsekwencje i propozycje przeciwdziałania*, „Dziecko krzywdzone. Teoria, badania, praktyka”, 13 (2014), s. 55-78.
- Uczennica wyrzucona ze szkoły za udział w Strajku Kobiet? Internauci: „Zasady są jasne dla wszystkich”*; „Prywatne liceum, prywatne zasady”, <https://wpolityce.pl/spoleczenstwo/549720-uczennica-wyrzucona-ze-szkoly-za-udzial-w-strajku> [dostęp 12.02.2021].

AGNIESZKA KRASUCKA: PARENTS OR THE STATE – WHO HAS A MORE IN THE EDUCATIONS PROCESS?

Summary

In the world, more and more states and state institutions take over the role of the main educator of the child. The purpose of the article is to emphasize the issue of the ideologization of children. It will be done on the example of randomly selected countries: Spain, Germany and the United States. Parents, according to the teaching of the Catholic Church, are the first and main educators of a child.

The state should not deprive the family of the tasks that it can fulfill on its own. Civil authorities are also required to support the family and provide it with the help needed. Unfortunately, in many countries of the world today, this principle is not respected, especially in schools. where permissive sex education, gender and LGBT ideology are promoted. By learning from the mistakes of the selected countries, Poland should not allow the state to have more educational power than parents.

Key words: upbringing, subsidiarity, sex education, ideologization, home-schooling, gender, LGBT